100 de ani de la Revoluția din Octombrie 1917. „Planul Marburg”: Comunismul a fost instaurat în Rusia cu complicitatea Occidentului

evz.ro/100-de-ani-revolutia-octombrie-1917.html

Se împlinesc astăzi o sută de ani de la una dintre cele mai mari catastrofe din istoria omenirii: Rusia pravoslavnică devenea prima țară comunistă din lume. Prin prisma efectelor sale devastatoare, evenimentul nu are probabil echivalent decât cu Revoluția franceză și cu Al Treilea Reich. El nu ar fi fost posibil fără implicarea serviciilor secrete și fără o finanțare generoasă a Occidentului. Titlul și intertitlurile aparțin redacției EVZ

În noaptea de 25/26 octombrie (calendarul iulian) 7/8 noiembrie 1917 (calendarul gregorian) for mațiuni armate fidele lui Vladimir Ilici Lenin au înlăturat de la putere guvernul liberal-socialist al lui Alexandr Kerenski, instaurat de revoluția din februarie 1917.

Bolșevicii, întâmpinând o slabă rezistență, au ocupat Palatul de Iarnă, reședința țarilor Rusiei, aproape fără vărsare de sânge. Palatul a fost preluat de cazaci, „batalionul de femei” și de cadeți (elevi ai unei școli militare). Majoritatea locuitorilor orașului Petrograd au aflat de evenimente abia a doua zi, din ziar.

Ziua de 7 noiembrie a devenit, astfel, data oficială la care, decenii la rând, s-a sărbătorit cu mare fast „Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”.

Istoria oficială sovietică a descris evenimentele ca mult mai dramatice decât au fost în realitate. Filmele sovietice, sub controlul propagandei, prezentau un mare asalt eroic al maselor populare asupra Palatului de Iarnă, precum și lupte aprige. **În realitate, insurgenții bolșevici au întâmpinat o rezistență simbolică, astfel încât au putut, pur și simplu, să intre la pas prin poarta palatului și să-l ia în stăpânire.**

După ocuparea sediului guvernului (Palatul de Iarnă), mai multe surse occidentale (Referiri în „A People’s Tragedy: A History Of The Russian Revolution”, Orlando Figes, Penguin Books 1998 first published in Great Britain by Jonathan Cape 1996) au remarcat că **ordinea și organizarea detașamentelor de soldați și muncitori înarmați ai bolșevicilor, câte au fost ele la început, s-au volatilizat brusc și durabil (chiar săptămâni!), atunci când în pivnițele clădirii a fost descoperită una dintre cele mai vaste rezerve de vechi vinuri de marcă și băuturi alcoolice care exista în lume la acel moment, care aparținuseră și erau pentru uzul fostului țar.** Așa cum se întâmplă adesea în siajul unor rebeliuni reușite, beția generalizată în oraș a degenerat rapid în jafuri, distrugeri, violuri și crime, liderii bolșevici nefiind în stare să readucă ordinea nici măcar cu mitraliera, plutonul de execuție sau celula de pușcărie (pușcăriile, de altfel, s-au umplut complet cu mult timp înainte de a fi epuizat masa de recalcitranți). Cam aceasta ar fi „istoria pentru toți”. Revoluția Rusă are, însă, o istorie de o jumătate de secol (1891-1924) și, bineînțeles, nu puține enigme.

Instaurarea comunismului în Rusia, la 7 noiembrie 1917, nu a fost – câtuși de puțin – un act spontan, ci rezultatul unui amplu proiect secret („Planul Marburg”), pregătit minuțios în afara Rusiei. Și finanțat generos de marii „bancheri internaționali”. În primul rând, de cei de pe Wall Street: Jacob Schiff, J.P. Morgan, Otto Kahn, Paul Warburg, John D. Rockefeller, Edward Henry Harriman, Frank Vanderlip. Finanțarea bolșevicilor de către Wall Street era intermediată de banca suedeză „NYA Banken”, condusă de bancherul promarxist Olof Aschberg.

Contextul general, cât și împrejurările speciale în care cea de-a doua fază a Revoluției Ruse a divizat lumea după criterii ideologice intolerante, declarat adverse nu sunt, în realitate, nici după un secol de la evenimente, integral și obiectiv investigate și nici eliberate de mari și tulburătoare controverse, unele adevărate,altele generate de teoriile conspiraționiste.

În august 1917, Lenin își răsese barba pentru a nu fi recunoscut FOTO:AGERPRES

Revoluționarul Vladimir Ilici Lenin - agent al serviciilor secrete germane

S-a născut în anul 1870 în Simbirsk. În perioada studenției ia contact cu mişcarea muncitorească, iar în 1893 se stabileşte la Petersburg, unde va deveni liderul marxiştilor. Va fi arestat, închis şi deportat în Siberia (1897-1900), după care emigrează în Elveția (1900-1905). După înfrângerea primei revoluții din Rusia se stabileşte în Elveția (1906-1917). Din această ultimă perioadă va începe şi colaborarea sa cu serviciile secrete germane. Recrutarea lui Lenin de către colonelul Walter Nicolai se explică prin aceea că îndeosebi în timpul războiului **„..agenții ruși cumpărați înainte de începerea ostilităților refuzau furnizarea de informații”.** În acest context, persoanele de naționalitate rusă aflate în Occident prezentau o mare cotă de interes. **În același timp, se poate susține că Lenin, prin caracteristicile sale: revoluționar, origine etnică complexă (evreu după mamă, german după o bunică), simpatiile sale prooccidentale și desconsiderarea „proștilor de ruși”, dar mai ales prin poziția sa de lider al unei noi mișcări politice, a prezentat un interes cu totul special, recrutarea sa permițând o penetrare informativă la vârful piramidei mișcării marxiste în plină ascensiune.**

În aceste condiții se explică, cel puțin în parte, cum a fost posibilă propaganda desfăşurată de Lenin în Elveția (tipărirea şi difuzarea de lucrări, întâlniri şi alte manifestări politice). În legătură cu fondurile utilizate de Lenin pentru propagandă, trebuie menționat faptul că o parte din acestea nu proveneau nicidecum de la familia sa de nobili cu venituri foarte modeste. **Din cea mai recentă biografie a sa rezultă că cel care până în 1917 nu a lucrat decât circa 2 ani ca avocat în cauze mărunte și care în cei 20 de ani de exil a călătorit frecvent, petrecându-și vremea în hotelurile luxoase ale diverselor stațiuni, dispunea de fonduri ce proveneau din acte gangsterești (jefuirea unor bănci din Rusia sau din alte țări de către bande teroriste bolșevice, atacuri piratерești asupra unor vapoare, devalizarea unor oficii poștale ori a caselor de bilete din gări, extorcări, șantaje sau înșelăciuni).** O mare parte a banilor de care a dispus Lenin a provenit însă din fondurile serviciilor secrete germane care, considerând că mişcarea bolşevică nu este prea periculoasă, au finanțat în mod practic Revoluția din octombrie 1917 pentru a slăbi Rusia cu care se afla în război

„Interesele guvernului german coincid cu acelea ale revoluționarilor ruşi”

Un alt lider marxist rus strâns legat de Germania, cu care s-a acționat pe lângă Lenin, a fost Alexandr Lazarevici Helphand (Parvus). El s-a născut în 1867, în zona Minsk, a obținut doctoratul în filosofie la Berna şi a avut un rol important în revoluția din 1905. Fiind arestat şi exilat în Siberia, reuşeşte să fugă în străinătate. Ca agent literar al lui Maxim Gorki, i-a reprezentat acestuia interesele în Germania. Fiind un erudit, a dezvoltat multiple relații cu o serie de personalități din Germania, Elveția şi Austria, atât din lumea socialistă cât şi din cercurile politice conducătoare. **Relații cu totul speciale rezultă că a avut la nivelul Ministerului de Externe și a Statului Major german.** Cu sprijinul relațiilor sale, Parvus a devenit şi un om bogat, fapt pentru care el va fi recunoscător şi devotat germanilor. **În momentul izbucnirii războiului, îngrijorat de evoluția politică din Germania, Parvus reușește să convingă conducerea germană în legătură cu posibilitatea „transferării revoluției în Rusia”.** Astfel, în ianuarie 1915, într-o scrisoare expediată ambasadorul german de la Constantinopol, Vangenhein menționa: **„Interesele guvernului german coincid cu acelea ale revoluționarilor ruși. Democrații ruș nu-și pot atinge scopul decât prin distrugerea totală a țarismului. Pe de altă parte, victoria Germaniei este condiționată de izbucnirea unei revoluții importante în Rusia”.**

În acelaşi context, într-o discuție purtată cu contele Von Brackdorf- Rantzau ambasadorul Germaniei în Danemarca, Parvus sublinia faptul că o pace separată cu Rusia ar fi oferit țarului posibilitatea zdrobirii revoluției de care Germania avea atâta nevoie. În luna mai 1915, Parvus se întâlneşte cu Lenin în Elveția. În legătură cu conținutul discuțiilor Parvus precizează în broşura „În lupta pentru adevăr”, că i-a explicat lui Lenin că **„atâta timp cât războiul continuă, în Germania nu va avea loc nici o revoluție, revoluția fiind posibilă numai în Rusia, iar izbucnirea ei va fi un rezultat al victoriei germanilor**”. Deci Germania este determinată să acționeze, să subvenționeze revoluția rusă, cel puțin din două motive: înlăturarea pericolului roşu ce se profila la Berlin şi înfrângerea Rusiei în războiul în care se angajase. Din documente rezultă că, ulterior, Von Jugow, de la Ministerul de Externe al Germaniei, a solicitat trezoreriei cinci milioane de mărci pentru intensificarea propagandei revoluționare din Rusia, sumă ce avea să fie transferată în prima parte a lunii iulie 1915.